

The New York Times

BESTSELERIŲ AUTORĖ

S A R A H J I O

amžinai

baltos lankos

Sarah Jio

Amžinai

Romanas

Iš anglų kalbos vertė Aušra Kaziukonienė

baltos lankos

Versta iš:
Sarah Jio, *Always*, Ballantine Books, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC,
New York, 2016

Redaktorė
Laura Patiomkinaitė-Čeikė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-9955-23-994-9

Copyright © 2016 by Sarah Jio

All rights reserved.

© Shutterstock, viršelio nuotrauka

© Aušra Kaziukonienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017

© Baltų lankų leidyba, 2017

TREČIAS

2008, lapkričio 15

Pasigirdus telefono signalui, širdis ima pašėlusiai daužytis. Spoksau į virtuvės laikrodį: 23:34. *Treise, nemiegok. Pabusk. Pabusk. Pabusk.*

- Klausau. – Jos balsas silpnas ir piktas.
- Ačiū Dievui, atsiliepei, – sukuždu.
- Kaile. – Ji kalba kaip robotas ir yra suirzusi. – Tikiuosi, skambini svarbiu reikalu. Aš visą savaitę sunkiai dirbau. Jau buvau beįminganti.
- Atleisk, – sakau.
- Pala, kodėl tu kuždi?
- Nenoriu pažadinti Rajano. Nepatikėsi, ką mačiau šįvakar.
- Treisė nusižiovauja.
- Pasiduodu.

– Treise, paklausk. Mačiau Keidą.

– *Keidą* Keidą?

– Taip. Keidą. Keidą.

– Tu tikra?

Išgirstu girgždesį laiptų viršuje, todėl pirštų galais apeinu kampą pažiūrėti, ar nepabudo Rajanas. Jis miega. Laiptų aikštelėje brazda Edis, mano juodas senstelėjęs labradoras. Jam vienuolika metų, bet širdyje kaip šuniukas.

– Taip, tikra, – sušnibždu. – Bet, Treise, jis visai ne tas žmogus. Jis... jis manęs nė nepažino.

– Ką turi galvoje?

– Mačiau jį šįvakar prie restorano, jis yra... jis... – Akimirką patyliu, vos išspaudžiu žodį. – Jis benamis.

– Nesuprantu, – sako Treisė.

– Barzdotą jį vos atpažinau, – kalbu toliau. – Jo drabužiai – purvini skarmalai. Nežinojau, ką daryti ar sakyti po šitiekos metų. Kai jis dingo, buvau tikra, kad nusitrenkė į kokią beprotišką vietą, pavyzdžiui, Australiją, vedė ar iškrėtė dar ką nors. – Ašaros graužia man akis. – Treise, bet dabar manau, kad jis pakliuvo į didelę bėdą. Kad jam nutiko kažkas siaubingo.

– Oho! – sako ji. – Rajanas žino?

– Ne, – atsakau. – Dar ne. Buvau tokia priblokšta. Tiesiog... negalėjau.

– Ką ketini daryti?

– Turiu jam padėti, – sušnibždu purtydama galvą, nes padėtis siaubinga.

– Kaip, Kaile? Kas, jei jis vartoja kvaišalus? Kas, jei jis pavojingas? Kas, jei?..

Kratau galvą.

– Ne, – tariau. – Keidas niekada nebuvo pavojingas.

Treisė trumpai patyli.

– Nori, kad eičiau kartu?

– Taip, – sakau braukdama nuo skruosto ašarą. – Galėtum?

– Galiu, – atsako Treisė.

– Aš mylėjau jį, Treise, – kuždu. – Mylėjau beprotiškai.

– Žinau, kad mylėjai, brangute. Pamenu. Prisimenu viską.

Kai pabundu, pro langą skverbiasi šviesa; apsiverčiu ir įkniaubiu veidą į pagalvę.

– Labas rytas, – švelniai sveikinasi Rajanas iš vonios.

Jo liemenį juosia rankšluostis. Ant raumeningos krūtinės blizga vandens lašeliai.

– Kiek valandų? – netvirtai klausiu.

– Pusė dešimtos, – atsako jis. – Jau seniai tiek nemiegojai. Džiaugiuosi. Tau reikia poilsio.

Pasirąžau; kai mieguistumas išsisklaido, praėjusio vakaro įvykiai vėl užvaldo mano mintis. Matau Keidą

prie restorano. Kai Rajanas užsimauna džinsus, ap-sivelka maškinėlius ir klesteli šalia manęs ant lovos, nerami atsisėdu.

– Ką šiandien numąčiusi būsimoji ponja Vinston?
Suraukiu nosį.

– Rajanai, juk žinai, kad dar neapsisprendžiau, ar keisiu pavardę.

Akimirką jis atrodo įskaudintas, bet greitai susitvardo.

– Suprantu, kad tai vienas svarbiausių pasirinkimų tavo gyvenime. Didžiuojuosi tavimi ir noriu, kad dalytumėmės pavarde kaip ženklą, jog pasirinkome vienas kitą.

– Kai šitaip kalbi, – sakau vėl nustebinta jo romantiškumo, – kaip galiu atsisakyti? Pažadų apsispręsti nedelsdama.

Rajanas patrina man sprandą.

– Nori eiti pusryčių?

– Tingų sekmadienio rytą mane labiausiai džiugina tavo draugija, – sakau, – bet nerimą kelia daugybė rūpesčių, tad negaliu atsipalaiduoti. Netrukus turi pasirodyti antras straipsnis, o aš dar nebaigiau rinkti svarbiausios informacijos. Verslo pasaulis man nauja tema ir negaliu padaryti klaidų kaip kokia naujokė.

Tiesą sakant, tai ne toks jau ir didelis melas, veikiausiai tiesa. Išties ketinau paimti interviu iš kelių nuolatinių Vakarų parko lankytojų.

– Gerai, – sako Rajanas. – Atnešti ko nors užkąsti?
– Ne, – tariu. – Tiesą sakant, dar jaučiuosi soti po vakarienės. Be to, vėliau susitiksiu su Treise. Ji užsino-rės bent jau kofeino.

Rajanas linkteli, pabučiuoja mane į kaktą ir nukul-niuoja prie durų. Kai jo žingsniai nutyla ir užsidaro laukujės durys, paimu telefoną ir skambinu Treisei.

– Gali atvažiuoti?

Ji sudejuoja.

– Ar galiu dar nors valandą pamiegoti?

– Ne, – išpyškinu, šitaip gali kalbėtis tik geriausios draugės. – Man tavęs reikia, Treise.

– Gerai, – taria ir pratisai nusižiovauja. – Leisk man apsiręngti ir galbūt susileisti į veną kavos. Būsiu po pusvalandžio.

– Ačiū, – padėkoju.

– Kaile, kalbi kaip nesava.

– Tokia ir esu, – sąžiningai prisipažįstu. – Mano gy-venimas ką tik apvirto aukštyn kojomis.

Nuspaudžiu kavos aparato filtro rankenėlę, prisipilu didžiulį puodelį, liūdnei nupėdinu į svetainę ir su-smunku ant sofos. Edis prisigretina prie manęs, tada padeda galvą ant kelių – taip darydavo prieš daugelį metų, kai buvo mažas. Šitaip elgdavosi ir su Keidu. Girgžteli durys, aš pakeliu akis.

– Kaile?

– Užeik, – sakau. – Ačiū Dievui, tu čia.

Treisė laiko nešvaisto.

– Pasakok viską.

– Gerai, – tariau nuleisdama puodelį. – Kaip sakiau, buvau su Rajanu restorane „Le Marche“, ten, prie pat įėjimo, buvo jis.

Treisė linkteli.

– Tu tikra, kad tikrai jis?

– Esu įsitikinusi, – sakau. – Bent taip manau.

– Kaile, prabėgo daug laiko, – kalba Treisė. – Gal jis tik panašus į Keidą? Arba tu apie jį galvojai ir įvyko vadinamasis „perkėlimas“. To benamio vyruko veide išvydai jį. Taip būna. Psichologams ši būsena žinoma.

Atsidūstu.

– Nežinau.

– Kokia tikimybė, kad visus tuos metus neatpažintas gyveno mūsų panosėje? – kalba toliau Treisė.

– Suprantu, kad tai atrodo neįmanoma, – sakau. – Bet aš mačiau jo akis. Pažįstu jas.

Treisė linkteli.

– Gerai, važiuojam į senamiestį ir pažiūrėsime, ką galime padaryti.

– O ką galime?

– Suteikti kokią nors pagalbą, kreiptis į socialines tarnybas ir panašiai.

Linkteliu galvodama apie ryšius, kuriuos užmezgiau rengdama reportažus apie Pionierių aikštę, ir vis dėlto iš dalies jaučiuosi it paralyžiuota.

– Treise, aš nelabai nutuokiu, nuo ko pradėti.

– Pirmiausia su juo pasikalbėsime, – taria ji. – Pažiūrėsime, ką pasakys. Matysim, ar jis nori mūsų pagalbos.

– O jei ne?

– Tada tai bus jo pasirinkimas. Mes galime tik pasiūlyti.

Susiimu galvą.

– Kas, tavo manymu, jam nutiko?

Treisė patraukia pečiais.

– Sunku pasakyti, kodėl žmonės tampa benamiais, aš viso labo tik paprasta pulmonologė. Tačiau visuotinai pripažįstama, kad pagrindinė priežastis – psichikos ligos.

Papurtau galvą.

– Keidas turėjo sunkumų, bet nesirgo psichikos liga.

– Tada gali būti ir kitų priežasčių, – pareiškia Treisė šaltu balsu, kurį man tenka girdėti labai retai.

– Kokių?

– Nesuskaičiuojama galybė. Koks nors nelaimingas atsitikimas galėjo sukelti jam sunkią amneziją. Kai kurie žmonės taip ir nebeapasveiksta.

– Tai visgi nemanai, kad jis beviltiškas?

– Ne, ne, – patikina. – Tikrai šito nesakau. Mes nepajėgsime tiksliai įvertinti jo būklės be nuodugnių tyrimų, be smegenų skenografijos. Ir nuoširdžiai sakau, kad apskritai abejoju, jog vyrukas, kurį matei, yra Keidas.

Krenkšteliu, negaliu sutikti su Treisės dvejonėmis.

– Ir jeigu jis atsigautų, – tariau, tada trumpam nutylu, nes padėtis labai rimta. Visus tuos metus maniau, kad jis prapuolė amžiams, o dabar jis gali grįžti. – Treise... aš ruošiuosi *ištekėti*.

– Žinau, brangute. – Jos veidas sušvelnėja. – Tau labai sunku. Bet neskubėkim daryti išvadų. Kol kas nesijaudink. Mes jį rasim. Ir jei paaiškės, kad tai Keidas, tada ir žiūrėsime, ką daryti toliau. – Suspaudžia man ranką. – Prabėgo daug laiko. Mes pasikeitėme.

Akimirką leidžiu jos žodžiams skambėti. Edis laižo man ranką, o aš atsilyginu už jo prieraišumą kasydama jautrią vietelę už dešinės ausies.

– Galbūt tu teisi, – sakau apžvelgdama nuostabų būstą, kuriuo dalijamės su sužadėtiniu. Židinio atbrailą, nustatytą niekučiais, kuriuos įsigijome kartu keliaudami. Paveikslus ant sienų, kuriuos Rajano užsakymu nutapė garsus dailininkas. Valgomojo stalą, prie kurio vaišiname tuzinus draugų ir linkėjome ilgiausių metų. Dabar mano gyvenimas puikus. Kaip galiu leisti, kad praeitis užtemdytų rūpestingai puoselėjamą dabartį, dėl kurios įdėjau tiek daug pastangų? Viduje suvirpu.

– Tęšiant temą apie praeitį, – sako Treisė, vartydama žurnalą nuo mano kavos staliuko (paskutinį *Dwell* numerį; užlenkiau kelių puslapių kampus, kad parodyčiau Rajanui keletą idėjų dėl namo rekonstrukcijos), – žinai, su kuo anądien susidūriau bakalėjos krautuvėje?

– Su kuo gi?

– Su savo vidurinės palaikymo komandos šokėjų vade, – pasakoja toliau. – Krisė Gehat. – Treisė pagarbiai purto galvą. – Ji gyvena Siatle su vyru ir dviem vaikais. Ir prisipažinsiu, kad man buvo malonu sužinoti, jog gražiausia mokyklos mergina nebesirūpina savo išvaizda. Krisė Gehat. Kiekvieno vaikinio svajonė.

– Juokinga, – sukikenu, – kodėl visi prisimena palaikymo komandos šokėjų vadžių vardus ir pavardes?

– Žinai, tu teisi, – atsako Treisė. – Aš nepasakyčiau tau pavardžių merginų, su kuriomis devintoje klasėje sėdėdavau per priešpiečius, bet *Krisė Gehat* tiesiog sukasi ant liežuvio galo.

– Šina Tompson, – priduriu. – Ruzvelto vidurinės mergina su bumbulais.

– Keista, kaip įsitvirtina praeitis, – sako Treisė stodamasi ir numeta žurnalą ant kavos staliuko greta kaugės žurnalų nuotakoms, nes vis įtikinėjau save, kad rasiu laiko juos pavartyti. Užsisagsto paltą ir giliai įkvepia. – Pasirengusi susitikti su praeitimi?

Linkteliu ir prieš pakildama dar kartą paglostau Edį.

– Manau, kad taip.

KETVIRTAS

1996, gegužės 18

Mudvi su Treise persimetame skalbinių krepšius per petį ir iš namų patraukiame į mėgstamą „Sit & Spin“ skalbyklą. Žinoma, arčiau yra kitų, bet nė viena negarsėja puikia kavine Ketvirtajame aveniu, kur gali gurkšnoti kavą, kol tavo drabužiai vartosi džiovyklėje.

– Žiūrėk, – sako Treisė, kai apėjusios kampa atsidiuriame gatvėje, apšodintoje vyšniomis, kurios dabar apsipylusios rausvais žiedais.

– Jos nuostabios, – sakau.

– Aha, – taria Treisė, – bet aš turiu galvoje šitai.

Kai prieiname arčiau, parodo į medžio šaką virš mūsų galvų – ant jos užrištas raudonas kaspinas.

– Kaip manai, kas tai?

Gūžteliu pečiais.

– Gal kas panašaus į tuos geltonus kaspinus, kuriuos žmonės riša ant medžių kare žuvusiems kareiviams atminti, – sako. – Bet čia bus seniai prarastos ir iki galo neatsiskleidusios meilės simbolis.

– Tu mane juokini, Treise, – sakau.

– Ne, iš tiesų, – taria ji. – Lažinuosi, kad tai simbolis: užrišti raudoną kaspinę ant medžio šakos savo vienintelei tikrai meilei.

Kai įeiname į skalbyklą, užverčiu akis. Oras dvelkia skalbikliais ir kavos tirščiais. Mudvi su Treise randame kampe stalą ir porą tuščių skalbyklių. Treisė iš rankinės išsitraukia vadovėlį. Anatomija. Ne pats maloniausias skaitalas, bet niekur nesidėsi, kai turi iškalti medžiagą medicinos koledžo egzaminams. Įslystu į oranžinę kėdę ir gurkšteliu putotos makadamijų riešutų latės iš milžiniško oranžinio arbatos puodelio. Tik ši savita skalbykla-kavinė gali turėti tokią didelę trauką.

– Rodos, tai vyrukas iš „Soundgarden“, – sukužda Treisė.

Begėdiškai pasižiūriu per petį ir atpažįstu barzdočių Kimą Tejilą, geriantį alų su tokiu pat stambiu vyrioku.

– Markui patinka „Soundgarden“, – svajingai sako Treisė. – Nežinau. Ko gero, man irgi. Bet tikrai apstulbiau, jei pamatyčiau čia Edį Vederį.

Gurkšteliu latės.

– Jei kada nors turėsiu šunį, pavadinsiu jį Edžiu.

Treisė išsišiepia.

– Nieko sau, gyveni Siatle vos metus ir jau vadini įsivaizduojamą šunį mylimiausio miesto rokerio vardu.

– Edis, – sakau linktelėdama. – Auksinis retriveris, ne – juodas labradoras. – Pakeliu skalbinių krepšį ir ant grindų iškrinta suplyšusios pėdkelnės. – Moterie, man reikia apsipirkti.

Staiga Treisės akys išsiplečia.

– Dabar nežiūrėk, – taria, pastumia į šalį vadovėlį ir sutelkia dėmesį į latę, – bet, rodos, ką tik įėjo vyrukas iš „Mazzy Star“ koncerto.

Mano širdis nejučiomis ima plakti greičiau. Tą vakarą „Krokodilo“ klube iškeverzėjau savo telefoną ant servetėlės, bet praėjo mėnuo ir Keidas man nepaskambino. *Gal pametė mano numerį? Gal jis patiko man labiau negu aš jam? Ar tai buvo tik akimirksnio blyksnis Siatle?* Nesu tikra.

– Pasikalbėk su juo, – sušnibžda Treisė.

– Nieku gyvu.

Apsimetu abejinga, nors iš tiesų iki šiol svajojau su juo susidurti, vieną vakarą po dalykinės vakarienės netgi nuėjau į „Krokodilą“ pažiūrėti, ar jo nepamatysiu.

– Palūkėk, – sako Treisė vėl atsiversdama vadovėlį ir apsimesdama jį skaitanti, – jis kaip tik žiūri mūsų pusėn.

– Tikrai?

Tučtuojau suprantu, kad vilkiu labiausiai nudėvėtus marškinėlius ir esu visai nepasidažiusi. Pati netinkamiausia diena vėl susitikti Keidą. Greitai suglostau garbanas, labai norėčiau pasidažyti bent jau blakstienas.

– Kaile?

– O, sveikas, – sakau, kai mūsų akys susitinka. – Tu Keidas, ar ne?

Treisė vos nepaspringsta kava.

– Tiesa, – sako. – Malonu tave matyti, – jo žvilgsnis geras ir pasitikintis.

– Man irgi, – tariau, tada dirsteliu į skalbinius priešais save. Kai suvokiu, kad mano skylėtos pėdkelnės guli krūvos viršuje, apima panika.

– Siatle nerasi geresnės vietos apsiskalbti, – šypsosi Keidas. *Jis pamatė jas. Tikrai jas pamatė.*

– Ar galite įsivaizduoti, kad prieš tapdamas garsenybe Kurtas Kobainas čia lankstydavo savo boksikes? – klausia Treisė.

Nors praėjo daugiau kaip dveji metai nuo tragiškos Siatle gyvenusios garsenybės netekties, visas miestas didžiai jo tebegeidi.

– Taip, – pagarbiai patylėjęs sako Keidas. – Tikrai galiu.

Treisė krenkšteli.

– Negali būti.

Keidas linkteli ir parodo į varganą fikusą, skurstantį kampe.

– Stovėdavo kaip tik ten prie didžiulės skalbinių kau-gės, į automatinį patefoną įmesdavo dvidešimt penkis centus. Taip buvo dar prieš pirmąjį „Nirvanos“ pasiro-dymą. – Keidas trūkteli pečiais. – Po to labai pasikeitė. Šlovė pasiglemžė jo džiaugsmą, ir jis tai žinojo. Liūdna, bet taip nutinka daugeliui menininkų.

Man dar nespėjus atsakyti, prie mūsų stalo prisiar-tina gal dar nė dvidešimties neturinti raudonplaukė mergina.

– Atsiprašau, – nervingai šypsodamasi sako ji Treisei ir man, tada atsisuka į Keidą. – Ar jūs... *Keidas Makalisteris* iš „Element Records“?

– Taip, aš, – šypteli.

– Oho! – šūkteli ji ir prapliumpa: – Aš tokia jūsų fanė. Tokia fanė. Myliu visas jūsų grupes. Turiu galvoje, kad tik dėl jūsų įrašų kompanijos šiandien esu gyva. Muzika, kurią leidžiate, padėjo man sunkiais laikais. Žinote? Turiu galvoj, oho. Taip malonu jus matyti.

– Ačiū, – nerūpestingai sako Keidas ir mane apima nuojuata, kad taip jam nutinka nuolat.

– Mano vardas Džena, – taria mergina ir užsideda ranką ant širdies. – Ačiū *jums*. – Tada ji vėl pažvelgia į mane. – Atsiprašau, tiesiog norėjau pasisveikinti. Ką gi, nebetrūkdysiu jums kalbėtis.

Jai nuėjus mudviejų su Keidu akys susitinka.

– Pasirodo, esi garsus.

Jis gūžteli pečiais.

– Tiesiog laimingas vyrukas, kuris daro tai, kas patinka. O kokia tavo aistra, Kaile? Žinau, kad ne skalbimas.

Jis dirsteli į mano krepšį.

– Ji turguje išleistų paskutinį dolerį rečiausiam ožkų sūriui „Pik Place“, – sako Treisė.

– Tai gal kada paruoštum man pietus?

Treisė apsimeta besigilinanti į vadovėlį, jis bus prirašinėtas šauktukų.

– Hmm, na... – nesurezgu žodžio.

– Atsiprašau, gal aš kiek per įžūliai?

Nusišypsau.

– Na, gal šiek tiek.

– O ką tu į tai, – kalba toliau, – kad veduosi tave vakarienės, ir jei tau patiks, vieną dieną tu pagamini vakarienę man? Sutarta?

Droviai šypteliu ir kiek luktelėjusi sutinku:

– Sutarta.

– Gerai, – sako Keidas ir nusigręžia į duris. Pamoja ką tik įėjusiam barzdotam vyrukui ištaturuotomis rankomis, paskui dar kartą atsisuka į mane. – Jei jau kalbame apie skalbyklą, tą naktį, kai susipažinome, užrašei savo telefoną ant servetėlės. Įsidėjau ją į kišenę, o paskui per tragišką atsitiktinumą tuos džinsus išskalbiau, – išsišiepia. – Na, tai gal duosi jį vėl?

– Žinoma, – atsakau šypsodamasi. Pasiknisu rankinėlį ir randu rašiklį.

Keidas atkiša ranką.

– Šįkart verčiau užrašyk man ant rankos. Bus patikimiau.

– Gerai, – juokdamasi suimu jo ranką. Spausdinti nemis raidėmis parašau ant delno savo vardą ir telefoną. – Tik nenuplauk!

– Pažadu, – taria ir pamerkia akį.

Keidui išėjus Treisė pagauna mano žvilgsnį.

– Žinai, ką manau?

– Ką?

– Šitas ketina pavergti tavo širdį, – sako, purtydama galvą.

Nutyliu, kad jis tai jau padarė.

Vėliau tą vakarą virtuvėje palengva plaku tešlą kavos pyragui su cinamonu.

– Mano močiutė nuolat sakydavo, kad laimingi namai kvepia cinamonu, – šypsodamasi tariau Treisei. – Man tai visada patiko.

– Cinamonas? – klausia Treisė ir pakelia akis nuo kavos staliuko, apskleisto knygomis ir sąsiuviniais.

– Aha, – sakau. – Buvo susikūrusi keistą teoriją, kad kuo daugiau žmogus suvalgo cinamono, tuo daugiau meilės patiria gyvenime. – Supilu tešlą į skardą, tada lyžteliu medinio šaukšto kraštą. – Žavu, ar ne?

Treisė linkteli ir taria:

– Mūsų senelių laikais pasaulis buvo kur kas romantiškesnis. Prisimenu, maniškiai susituokė praėjus dviem savaitėms nuo pažinties. Dviem savaitėms!

Nusišypsau ir pratęsiu:

– Mano seneliai susipažino karo metais šokių salėje. Senelis pakvietė močiutę šokti, ir viskas. Meilė skambant Gleno Milerio melodijai.

Treisė dramatiškai laiko ranką prie širdies.

– „Mėnulio šviesos serenada“, – žiūrėdama alpulingu žvilgsniu, sako ji.

Suskamba telefonas. Atsiliepia Treisė, nes aš kišu pyragą į orkaitę.

– Alio. – Kiek patyli ir nusišypso. – Taip, ji čia. Truputį luktelėk. – Rodo į telefoną ir lūpomis be garso ištaria: – Tai jis!

Šluostantis rankas širdis ima plakti sparčiau, bėgu prie telefono.

– Alio. – Ketinau kalbėti ramiai ir nerūpestingai, tačiau balsas panėši į cypimą.

– Sveika, čia Keidas. – Telefonu jo balsas atrodo žemesnis, negu yra iš tiesų. Man jis patinka, pilve suplazda drugeliai.

– Sveikas, – sakau.

– Gerai, kad šiandien susidūrėme, – tęsia. – Pamačiau, gal šeštadienį kartu pavakarieniautume? Na, jei tu laisva.

- Būtų neblogai, – sakau.
  - Ar kada esi buvusi „Laukiniame imbierė“?
  - Ne, – atsakau. – Bet mano redaktorius dėl jo kliedi.
- Vis ketinau ten apsilankyti.
- Puiku, – sako. – Susitinkam ten septintą?
- Treisė man moja kaip pašėlusi, bet aš nekreipiu dėmesio.
- Gerai, – atsakau, tada pagaunu Treisės žvilgsnį.
  - Paklausk, koks jo ženklas, – sukužda ji.
  - Ne, – atsakau vien lūpomis.
  - Kalbu rimtai, – sako ji. – Dėl manęs. Turiu žinoti.
  - Treise! – šnibždu.
  - Prašau? – klausia jis šypsodamasis.
  - Hmm, na, – tariau į ragelį. – Mano geriausia draugė yra keistuošė ir nekantrauja sužinoti, koks tavo ženklas.
  - Mano ženklas? – Sukikena.
- Žvelgdama į Treisę, nusivaipau, verčiau būčiau prikandusi liežuvį.
- Ji domisi astrologija. Aš ne. Bet myliu draugę.
- Keidas ima kvatotis.
- Nieko apie tai neišmanau, bet žinau, kad esu jautis.
  - Jautis, – sakau, kai Treisė pritardama linkteli.
  - Perduok jai, kad vieną dieną norėčiau sužinoti savo horoskopą, – taria jis.
- Užverčiu akis.
- Iš tikrųjų nereikėtų jos drąsinti.
  - Gerai, – juokiasi Keidas. – Pasimatysim šeštadienį.

– Tada ir pasimatysim. – Nusišypsojusi padedu ragelį.

Kai atsidrebiu ant sofos šalia Treisės, ji suspiegia:

– Kažkas eina į pasimatymą!

Nejučiomis nusišypsau.

– Einu.

– Ir jis yra *jautis*, – svajingai priduria Treisė.

Gūžteliu pečiais.

– Tai gerai, Kaile. *Tikrai*. Jiems sekasi meilėje. Juos valdo Venera, grožio ir meilės deivė. – Treisė nusišypso pati sau. – Tiesiog pagamink vieną iš savo stebuklingų patiekalų ir jis tave ant rankų nešios.

Vypteliu.

– Paprasta, ar ne?

– Aš taip manau. – Nuvalo miltuotus mano marškėnėlius. – Pasakysiu tau, kad prasideda šis tas svarbaus.

Vakare per Elioto įlanką plaukia keltas, ir man dingteli, kad gali būti, tiesiog visai įmanoma, jog Treisė teisi.